

forskjellig fra den, der gaar igjennem den borgerlige Lovgivning. Der er endnu et andet Hensyn at tage, hvorledes Straffelovgivningen er for andre Krigsmagter. Jeg veed meget vel, at man ikke kan tage et eller andet Lands Lovgivning til Exempel, og sige: Det Land staa høit i Udvikling, det er i Besiddelse af dygtige Kræfter; lad os tage, hvad det har fundet rigtigt og adoptere det hos os i vor Lovgivning. Det lader sig ikke gjøre, thi Lovgivningen maa passeres efter Folkets særlige Karakter og Landets særlige Forhold. Men rent at se bort fra, hvad der sker i andre Stater, det kan man ikke gjøre. Naar vi nu se hen til den militære Lovgivning hos andre europæiske Magter, saa se vi, at den er baseret paa de samme Principer, som ere lagte til Grund for det Lovforslag, som her er Gjenstand for Behandling. Ja, jeg tør sige, at den militære Straffelov, som er givet for den tydske Krigsmagt, er gjenmeegaende næsten mildere end det Lovforslag, jeg har indbragt her. Staar da det danske Folk paa et saadant andet Standpunkt end vore nærmeste Naboer, Tydskerne, Svenskerne og Nordmændene, eller ere Forholdene i den danske Hærs eller Flaades Ordning saa væsentlig forskjellig fra, hvad der findes andre Steder, at hvad der kan anvendes der, ikke kan finde Anvendelse her? Jeg indrømmer, at der er stor Forskjel, betydelig Forskjel, og det er blevet stærkt fremhavet af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, men at denne Forskjel skulde være saa stor, at man kunde sige, at det var umuligt at opretholde Disciplinen i vor Hær, naar man ikke beholdt den Straf, som man har troet at kunne gaa bort fra, det tillader jeg mig at sige, at jeg ikke kan tro. Det ærede Medlem henviste til den franske Militærlovgivning. Da jeg havde den Værs sidste Gang i 1872 at forelægge et Straffelovforslag for Krigsmagten for Rigsdagen, gjorde jeg mig nøie bekendt ogsaa med den franske Militærlovgivning. Jeg vil tilstaa, at jeg i Aar har undladt det og indskrænket mig til at oprisfe i min Grunding, hvad der i saa Henseende er slet i Tydskland, Sverige og Norge paa dette Omraade. Straffeloven bestemmer for den franske Hærs Vedkommende i det Hele taget Intet om legemlig Ligt, den indeholder ikke, saa vidt jeg erindrer, disse Straffe, hvorpaa det ærede Medlem lagde saa megen Vægt, men den har, hvad det ærede Medlem ogsaa anførte Straffekompagnier; men jeg vil tillade mig at spørge det ærede Medlem: hvorledes var vel trods den Frygt, som disse Straffekompagnier indgyde, Disciplinen i den franske Hær i Krigen 1870? Jeg tror ikke, man saaledes ubetinget kan drage Slutninger fra andre Steder. Jeg tror, at det er umuligt i et lille Land, der er omgivet af store Magter, vel ordnede Stater, at blive staaende paa et saadant ældre exceptionelt Standpunkt. Men nu siger det ærede

Medlem, som sidst havde Ordet: Det foreliggende Lovforslag betragter jeg som et Experiment, som et betænkeligt Experiment, vi have ingen Sikkerhed for, at Disciplinen med Hensyn til Ligt og god Orden kan opretholdes i Krigsmagten ved disse Straffebestemmelser, og han sluttede med at udtale at efter hans Overbevisning maatte man, saa længe man ikke fik visse Forhold indførte i vor Hær og i vor Hærorrdning, have strengere Straffe. Naar man nu sammenligner det her foreliggende Lovforslag, med det Lovforslag, der blev indbragt for Hærens Vedkommende i 1870 og for hele Krigsmagtens Vedkommende i Sessjonen 1871—72, og hvor det var mig en Glæde ved Udarbejdelsen af disse Forslag og under deres Behandling at arbejde sammen med den ærede Taler, der dengang var Direktør i Krigsministeriet, vil jeg spørge, hvilken Forskjel der er imellem det her foreliggende Lovforslag og de da forelagte Lovforslag, og hvad det er, der gjør det ærede Medlem saa betænkelig med Hensyn til Opretholdelsen af Disciplinen. Det er Mangelen på den staaende Arrest og Arrest i Væien. Det er, tør jeg sige, den eneste væsentlige Forskjel, der er mellem det nu foreliggende Lovforslag og Lovforslagene den Gang. Naar det ærede Medlem har saa stor Betænkelighed ved at kunne opretholde Disciplinen, undrer det mig, at han tror, at det kan ske, naar disse to Straffemidler blive stillede til Hærens Raadighed. For at opretholde Disciplinen og Ordenen i en Hær i Krigstid maa der Straffemidler, og Straffemidler af en forholdsvis streng Natur, men det er ikke alene derved, at Disciplinen opretholdes. Der fordrer først en retferdig og human Behandling af de høiere Befalingsmænd, saaledes at de altid staa paa Retsgrund, dernæst fordrer der Strengbed og Alvor hos dem, ingen utidig Seer gennem Fingre med mindre Forseelser, thi der er ikke Noget, der slapper Disciplinen saa meget som, i Begyndelsen Mandstabet er inde, at se igjennem Fingre med, hvad de gjøre, og dernæst, naar der bliver begaaet Forseelser, da at gribe ind med Alvor og Kraft og anvende de Straffemidler, der staa til Raadighed. Jeg tror, at med de Straffemidler, som ere stillede til Raadighed her i Straffelovforlaget, ville de være i Stand til paa tilbørlig Maade at kunne revse Forseelser og Forbrydelser, som blive begaaede; men jeg kan give den ærede sidste Taler Ret i, at det muligvis kan blive strengere, haardere for mange af de Underordnede, for Mange af dem, der forse sig, end om man havde korporlige Straffe; men naar det fordrer, at disse Straffe fjernes fra Hærens Omraade, saa maa de Paagældende, som forse sig, og som kunde undlade at forse sig, bære de alvorlige og mindre behagelige Følger, som deraf kunne flyde for dem. Den ærede Rigsdagsmand udtalte, at det Forslag, som forelaa nu, var i det Væsentlige forskjelligt fra det, som den